

En Sorge-Sang

over

Kristian Fr. Arild Kvalsfund,
der afgik ved en hastig Død den
4de Oktober 1864.

Forsattet af

D. Chr. Sørensen,
Skolelærer i Hammerfest Landsogn.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

Af Jammer, Ve og Plage
I denne Verden er;
Ja Sorg, Suk og Klage
Med Møje og Besvær,
Saa vi maa nok befjende,
At den er Grædeboe,
Af Kummer og Glende
Og megen stor Uro.

Det maa de nok erfare,
Som Sorgen trykket har,
Det Bøger de maatt' tage,
Og drikke Modgangs Staal;
Af Kalkens Maravande,
Den Bemøds bedste Saft,
Som Taarer ud mon presse,
Der ned af Kinden faldt.

V box 21:601

Den Sang, som her nu lyder:
Er om Jers Kristian,
Som Jer saa tidt har frydet,
Udi Jers Egtestand,
Med Kjærlighed og Glæde
Omtrent i femten Aar;
Men nu maa Diet græde,
Fordi Du ham ei har.

I Attehundred' fire
Og seksti Aar dertil,
Kjæde Oktober bliver,
Som I nu høre skal,
At Clementers Raslen
Og Voldsomhed med Hast,
Et Dødens Skud udfaster,
Saa Livets Kjæde brast.

Dog maa I ikke mene
Det var en evig Død;
Nei, I maa vel betænke
At Jesu Ord saa lød:
"Hvo tror paa mig skal leve
Et evigt, evigt Liv!"
Det havde han erfaret
Og er nu englelig.

Han var ogsaa en Fader
Og trolig Børneven
For sin, den lille Skare,
Et Antal, som er fem,
Som han til Tro og Dyden,
Saa ofte loffet har,
Og hjempele mod Synden,
Som gjør os ufugtbar.

Naomi mistet haver,
Sin kjære Egtemand,
Derfor hun sig belaver
At gaa fra Moabs Sand;
Den Sorg var tung at bære,
Som laa paa hendes Bryst.
I samme Sorg maa nære,
Som har Jers Hjerte tryst.

En Jakob har og mistet
Sin kjære Dienlyst,
Hvorved hans Hjerte bristed',
Og kund' ei finde Trost,
Men langtede saa saare,
Fra denne Jammerdal,
Hos Gud at evig være
I Himlens Brudestal.

Kong David fik og søle,
De Modgangs haarde Slag
Og Job med samme Svøbe,
Gud ikke sparet har;
En Rakel og maatt' græde,
Og vil ei finde Trost,
Da hendes elsked' Kjære,
Ved Døden blev borttrykt.

En Jairi og tillige,
Blev ramt af Sorgens Braad,
Da hans, den kjære Pige
Var lagt paa Ligebaar;
Ja ogsaa Nains Enke,
Har kummer høiet ned,
Juditta Enkevinde,
Sorg og Bedrøvelse.

Den, som I nu har savnet,
Han føler ingen Sorg;
Men haver nu vist havnet
I Himlens Frydeborg;
Og kjender ikke mere,
Til Modgang Suk og Strid;
Men Seierskronen bærer,
Og følger Lammet blid.

Nu maa jeg Farvel sige,
Til dig min kjære Ven!
Taf for hver glædens Time,
Vi delte sammen her!
Nu maa jeg dig forlade,
Og er ei mere her;
Men Gud skal dig husvæle,
Ihi han din Hjælper er.

Du sørger nu og klager
Fordi jeg borte er,
Men stil de stride Taarer,
De Sukke og Besvær,
Som trykker dig og minde;
Men vid at du engang,
I Himlen mig skal finde.
Blandt Englekor og Rang.

Farvel nu, Børn kjære!
Tænk paa Jers Faders Ord:
„I Tro og Guds frygt lære,
Mens I er her paa Jord,
Saa skal I engang komme,
I Herlighedens Land,
Forenet der at sjunge,
For Thronen Lammets Sang!

I græder nu og klager
Da I forladte er;
Men tænk: Jers rette Fader,
I Himlen er, og ser,
Med naadigt Fadersie,
Til al Jers Trang og Tarv,
Og haver i det Hvie,
Beredt Jer evig Arv.

O Gud og Fader, kjære,
Se naadigt til enhver!
Ogfaa til de, som ere
I Kummer og Besvær.
Du, som er Enters Værge,
De Faderløses Skjold;
Du Himmel, Himlens Herre,
Og Fader god og hold!

Hammerfest, u. a.

E. W. Leinanns Tryk.